

HỒI THỨ MƯỜI MỘT TAM THIÊN, TỬ ÁC

Đàn rắn từ lúc không bị đôi "Mãng cổ chu cấp" chế phục nữa, vùng vẫy gồm ghê, có hai con cong đuôi lên, quần lầy cành cây nằm trong tay bọn đại hán, lăn xả vào đớp chúng. Một gã áo vàng bị rắn cắn vào mặt và bám chặt như sên, không tài nào gỡ ra được.

Mộc Uyển Thanh tuy bị thương, cánh tay không còn sức mạnh mà vẫn bốc rắn quăng ra liên tiếp, phát nào cũng trúng. Bỗng nghe gã cao nghệu rú lên một tiếng, vì sợ rắn cắn, gã giật lùi thế nào một chân bước hẫng, lăn tòm xuống nghe núi. Lại một gã nữa thấy vậy đang kinh hồn hoảng vía thì bị rắn cắn vào cổ. Giống rắn này nọc độc dị thường, nó vừa cắn vào mạch máu, gã chết ngay tức khắc. Còn một gã nữa thân hình loắt choắt, thấp lùn thùn nhưng nhảy tránh mau lẹ vô cùng. Mộc Uyển Thanh ném ra mười mấy con mà gã tránh được hết. Những con này tuy cắn sền, rớt xuống đất nhưng vẫn lăm le chực quấy lầy chân gã. Vậy mà gã nhảy nhót rất tài tình, chúng không làm gì được. Song rắn tiến đến mỗi lúc một nhiều, tình thế mỗi lúc một nguy cấp hơn.

Đoàn Dự bảo gã:

-Thôi mi tục xuống khe núi đi, ta tha mạng cho!

Mộc Uyển Thanh quát:

-Đã dung tha thì không hạ thủ, mà đã hạ thủ quyết chẳng dung tha.

Nàng ném luôn một phát ra bốn con liền. Gã đang vội nhảy nhót, né tránh những con ở dưới đất chồm lên, hai chân không ngớt đưa lên hạ xuống. Giả tử bốn con nữa quăng tới thì gã không tài nào tránh nổi. Đột nhiên một luồng gió cực mạnh thổi vào, thì ra sức mạnh ở điện lực một bàn tay đánh tới, đẩy anh chàng lùn bổng lên trên không, đồng thời hất tung cả mấy chục con rắn đi ra xa, để hở ra một khoảng đất trống, rồi một bóng vàng từ dưới khe núi nhảy vọt lên, đứng sững cười ha hả: "Nam Hải Ngạc Thần".

Anh chàng lùn từ trên không lảo đảo rồi từ từ hạ xuống, chân vừa chấm đất, gã trông thấy Nam Hải Ngạc Thần, hồn vía lên mây, kêu lên một tiếng:

-Thần quân.

Rồi toan quỳ xuống để xin tha mạng, nhưng vì sợ quá, hai gối bủn rủn, quỳ không vững, cả con người mềm nhũn, nằm xụp xuống như một đồng thít lù lù. Đoàn Dự cùng Mộc Uyển Thanh thấy Nam Hải Ngạc Thần trở lại cũng sợ tái mặt.

Nam Hải Ngạc Thần hỏi gã lùn:

-Ta bảo mi đến bắt tiểu tử Đoàn Dự sao mãi không về? Mi phản ta rồi.

Gã lùn sợ run, hai hàm răng đập vào nhau lập cập nói:

-Tiểu nhân... tiểu nhân không... không...

Gã định nói tiểu nhân không dám, nhưng vì quá sợ không sao thốt ra được. Nam Hải Ngạc Thần khẽ nhún mình một cái, không động đến chân mà lão đã lướt tới trước mặt gã lùn và tay trái nắm lấy ngực gã xách lên, rồi tay phải nắm lấy đầu gã vặn mạnh một cái. Nghe đánh cắc một tiếng thế là đầu gã một nơi, mình gã một nẻo, máu trong cổ gã vọt tung lên. Nam Hải Ngạc Thần không tránh cứ để cho máu phun vào đầy quần áo. Lão ra chiều đắc ý lắm, vừa nhìn chiếc đầu lâu vừa mắng:

-Mi thật là quân chó má!

Rồi hai tay quăng lộn về phía sau, tung đầu và mình gã lùn rơi tòm xuống vực. Thanh toán xong thủ hạ, Nam Hải Ngạc Thần lại dùng chưởng lực phóng ra luồng gió dữ để đuổi đàn rắn ở dưới đất đi, rảo bước lại chỗ Đoàn Dự và Mộc Uyển Thanh. Mộc Uyển Thanh nắm lấy tay Đoàn Dự, toan dắt chàng trốn chạy, nhưng trốn đâu cho thoát?

Nam Hải Ngạc Thần đưa tay trái về phía trước, dường như tay lão dài ra. Lão túm lấy cổ áo phía sau gáy Mộc Uyển Thanh giơ lên trên không. Đoàn Dự ngỡ rằng lão sẽ cầm đầu nàng quật xuống vội kêu lên:

-Đừng đừng! Tiền bối giết tiểu tử đi còn hơn.

Nam Hải Ngạc Thần dường như vẫn e dè đàn rắn độc còn đang bò lan mặt đất, lão vung tay đánh lên không một chưởng, đất cát tung bay đập xuống chết bầy tám con. Đoạn xách Mộc Uyển Thanh nhảy một cái ra tới bờ vực. Chân trái vẫn còn chưa chấm đất, đứng một chân phải theo thế "Kim kê độc lập", lão lão đảo mấy vòng trên bờ vực thẳm, mà sườn núi lại dựng đứng, tựa hồ như cả lão cùng Mộc Uyển Thanh sắp rớt cả xuống vực.

Đoàn Dự thấy vậy biết đâu rằng lão phô những món tuyệt kỹ võ nghệ, chỉ sợ cho tính mạng Mộc Uyển Thanh vội la lên:

-Tiền bối phải cẩn thận, té xuống thì chết cả.

Mộc Uyển Thanh bị lão túm lấy hết bề cửa quây, nàng trông thấy Đoàn Dự đứng giữa bầy rắn đang ngo ngoe chực chồm lên vội cầm cái hộp ngọc quăng lại cho chàng và bảo:

-Lang quân cầm lấy!

Đoàn Dự đưa hai tay ra đón lấy hộp, cầm chắc trong tay. Bên mình có "Mãng Cổ chu cấp" đàn rắn lập tức nép xuống, không dám cử động nữa. Chàng nói với Nam Hải Ngạc Thần:

-Xin lão gia đặt nàng xuống!

Nam Hải Ngạc Thần nghe rồi cười đáp:

-Này tiểu tử! Sao mi giống ta quá? Thế nào ta cũng phải thu mi về làm đồ đệ. Nhưng phải Nam Hải ta có lệ đồ đệ phải đến năm nỉ, van xin sư phụ thu nạp, chưa từng có lệ sư phụ lại đi cầu đồ đệ bao giờ. Vậy ta qua đỉnh núi kia chờ mi nhé!

Lão vừa nói vừa chỉ ngọn núi cao ngất đầy tuyết phủ và tiếp:

-Mi mau đến đó cầu khẩn ta thu làm đồ đệ, ta sẽ tha cho vợ mi. Nếu không nghe lời ta thì đừng trách đấy.

Vừa nói hai tay lão vừa làm hiệu sẽ vịn cổ Mộc Uyển Thanh. Đột nhiên lão chuyển mình, quay mặt về phía vực thẳm, tay phải chống vào sườn núi, tay trái túm lấy Mộc Uyển Thanh tụt xuống.

Nam Hải Ngạc Thần một tay túm sau lưng áo Mộc Uyển Thanh, một tay tỳ vào sườn núi, tụt xuống rất nhanh. Có chỗ sườn núi trơn nhẵn, trượt nhanh quá thì nàng lại cảm thấy như cả hai người cùng dừng lại một giây ở không gian. Có lẽ lão vận khinh công để khỏi rơi tòm xuống đáy vực.

Đừng nói Mộc Uyển Thanh hết sức lực phản kháng, giả tỷ nàng còn sung sức chẳng nữa thì những lúc này cũng không dám nhúc nhích. Nàng sợ quá phải nhắm mắt lại. Lúc sau Mộc Uyển Thanh chợt thấy nẩy người lên một cái, thì ra chân Nam Hải Ngạc Thần đã chạm đáy vực. Chân vừa chấm đất, lão không chân chừ dừng lại đây lát nào, lại liền cất bước. Thân hình lão cũng vào bậc trung bình trong phái nam, không cao không thấp. Mộc Uyển Thanh thì vào hạng cao trong phái nữ, nếu hai người đi ngang hàng thì cũng gần bằng nhau. Thế mà lão xách nàng lên nhẹ nhàng tựa như xách con gà, chả khó nhọc gì cả. Nam Hải Ngạc Thần đi trong lòng vực thẳm, chỗ có đá lấp ló, chỗ lại nước ngập sâu mà vẫn dễ dàng nhanh nhẹn như đi trên bằng, chỉ một loáng đã sang tới bờ đối diện. Sườn núi bên này khá xoải nên khi trèo lên dễ hơn bên kia nhiều.

Khi Nam Hải Ngạc Thần đi qua khe suối, nước chảy ầm ầm, bắn tung toé lên, Mộc Uyển Thanh nghĩ thầm: trong tay áo ta hãy còn năm mũi tên độc, hay là ta nhân lúc này mà ám toán lão đi? Mình có chết tất lão cũng không toàn. Nhưng nàng nhớ lại hôm qua đã phóng mấy phát, rõ ràng trúng bụng lão mà mũi nào cũng bị bật ngược trở lại. Không biết có phải toàn thân lão gươm đao chém không vào hay lão giấu ngầm mặc áo giáp bên trong? Nghĩ vậy nàng thò tay sờ nhẹ sau lưng lão, thì trong lần áo vải không thấy có thiết giáp chi hết. Da thịt lão còn mềm nhũn hơn cả da thịt người thường. Nàng tự nhủ: trời phú cho lão có dị tướng mà võ công lão càng kỳ dị hơn. Cũng may mà mình chưa hạ thủ, nếu vong động lão điên tiết lên, chắc là phải chết.

Bỗng thấy Nam Hải Ngạc Thần cười sằng sặc hỏi:

-Phải chăng mi toan đâm ta một đao hoặc bắn ta một phát? Ta đây vào hạng trời đánh không chết, chém không vào. Mi là vợ đồ đệ ta, ta mới để cho mi được thông dong. Nếu rồi đây y không đến cầu ta làm sư phụ, thì sẽ ra sao mi có biết không? Trước nay Nam Hải Ngạc Thần này cứ thấy gái đẹp là cưỡng gian trước, hạ sát sau, không nề nang ai hết.

Mộc Uyển Thanh nghe mà rùng mình nàng nói:

-Lang quân tiểu nữ chẳng biết tý võ nghệ nào cả. Chàng còn ở mãi đỉnh núi bên kia, làm sao mà xuống được? Chàng nhớ thương tiểu nữ, thế nào cũng liều mình tìm đến lão gia xin làm đồ đệ, nhưng chỉ trượt chân một cái, rớt xuống vực thẳm là nát ra như cám. Thế là lão gia mất đồ đệ, liệu lão gia còn tìm đâu được người đủ tư cách như chàng để truyền võ nghệ cho tôn phái nữa chẳng?

Nam Hải Ngạc Thần lập tức dừng bước đáp:

-Ừ mi nói cũng có lý. Ta quên mất là gã không thể xuống vực thẳm được.

Lão hú lên một tiếng dài, mé núi bên đông có tiếng đáp lại. Nam Hải Ngạc Thần truyền lệnh:

-Mi sang đỉnh núi cao kia cống một tên đồ đệ về ra mắt ta, cấm không được giết y nghe!

Mé bên đông dãy núi lại có tiếng đáp lại. Mộc Uyển Thanh kinh hãi nghĩ thầm: lão này ghê thật, tiếng lão vọng qua được mấy dãy núi. Về điểm này thì đến cả sư phụ ta cũng chưa bằng lão. Nếu lão không có thanh âm rất lớn để gọi sang lũ côn quăng ở bên kia dãy núi thì còn cách nào mà thông tin tới nơi được?

Nam Hải Ngạc Thần dặn xong lại xách Mộc Uyển Thanh lên đi. Mộc Uyển Thanh đã hơi vững dạ, biết chắc rằng lão chưa hành hung mình cho tới khi Đoàn lang đến. Nhưng chàng là người cố chấp lại ương ngạnh, thực khó mà bức bách chàng phải thờ một kẻ hung tàn, dâm ác như Nam Hải Ngạc Thần làm sư phụ. Chỉ e chàng thà liều chết chứ không chịu khuất phục. Đoạn nàng lại nghĩ: hình như Đoàn lang đối với ta chỉ có tác lòng nghĩa hiệp, chứ không có tình dâm thắm vợ chồng, lẽ nào chàng lại vì ta mà cam tâm làm đồ đệ con quỷ khát máu này? Vì thôi việc lành dữ tới đây hay đó, ta chỉ mong còn được thấy mặt chàng. Cầu trời cho chàng đừng bình yên, khỏi ngã xuống vực sâu là được rồi. Nghĩ tới đây bất giác nàng giật mình tự hỏi: Ờ hay! Sao ta lại quan tâm đến chàng tới mức độ thổn thức gan vàng? Mộc Uyển Thanh ơi! Đời người có bao giờ mềm yếu như vậy đâu?

Mộc Uyển Thanh đang bị bao làn sóng tư tưởng tràn ngập tâm hồn, nàng càng cố dẹp xuống bao nhiêu thì nó càng nổi lên bấy nhiêu. Nam Hải Ngạc Thần đã lên đến đỉnh núi lúc nào nàng cũng không hay. Khí lực lão dai dẳng vô cùng, trèo lên đỉnh núi cao như thế mà lão không nghỉ chân tí nào. Lão cất bước luôn, xuống dốc

rồi lại lên đèo, vượt qua bốn trái núi nữa, đến một ngọn cao nhất ở giữa, bốn bề trùng điệp núi non bao bọc.

Vừa đến nơi, lão đệ Mộc Uyển Thanh xuống, kéo quần đi tiểu luôn ra đấy. Mộc Uyển Thanh rất lấy làm khó chịu, lẩm bẩm: sao lại có con người thô鄙, vô lễ đến thế được? Thật chẳng khác gì giống súc sinh! Nàng vội tránh đi chỗ khác, lấy khăn bịt mặt đi vì nàng nghĩ thầm: nếu mình cứ để trần bộ mặt xinh đẹp cho lão nhìn mãi, biết đâu lão lại không nổi thú tính mà quên cả nghĩa thầy trò?

Nam Hải Ngạc Thần vừa thất quần lại vừa nói:

-Mi bịt kín mặt đi là phải lắm! Vì lát nữa còn có mấy gã hung ác dã man khiếp lắm, để lộ bộ mặt kiêu diễm ra cho họ ngó thấy thì không yên được đâu.

Mộc Uyển Thanh lạnh lùng hỏi:

-Tiểu nữ là vợ cao đồ của lão gia, còn kẻ nào dám vô lễ?

Nam Hải Ngạc Thần lắc đầu, nhả mặt nói:

-Mi không biết, mấy tên chó má đó cực kỳ độc ác dữ tợn.

Mộc Uyển Thanh cười hỏi:

-Thiên hạ lại còn có kẻ độc ác, dữ tợn hơn lão gia nữa kia ư?

Nam Hải Ngạc Thần hậm hực, vỗ đùi đáp:

-Trên đời có tứ ác, lão gia đây còn đứng ở hàng thứ ba mới tức chứ! Rồi lão gia phải tranh lên hàng đầu mới được.

Mộc Uyển Thanh nhớ lại, sư phụ nàng đã từng nói đến cái tên "Tam thiện tứ ác". Trước khi nàng giết Tôn Hà Khách nàng có hỏi về tướng mạo, hành vi của hạng này thì sư phụ nàng cho biết rằng: hễ nghe tiếng hú vang dội cả một vùng tức là Nam Hải Ngạc Thần sắp tới nhưng nàng chưa biết lão đứng vào hàng thứ mấy trong tứ ác. Nay nàng đã mắt thấy hành động vô cùng độc ác của Nam Hải Ngạc Thần mà trên đời lại còn có người hung ác hơn lão thì thật là một điều nàng không bao giờ nghĩ tới. Nàng liền hỏi:

-Vậy thì những ai đứng vào hàng thứ nhất, thứ nhì trong tứ ác?

Nam Hải Ngạc Thần tròn tròn đôi mắt ti hí lên đáp:

-Mi hỏi làm chi? Mi muốn sỉ nhục lão gia đó chăng? Mi còn chê lão gia là chưa đủ hung ác phải không? Bây giờ lão gia hãy làm thật mi trước rồi sẽ tranh đấu để lên hạng nhì.

Dứt lời Nam Hải Ngạc Thần giơ bàn tay phạt ngang vào thân cây thông đánh "rắc" một tiếng, tức thì cây đứt ra làm ba đoạn. Đoạn trên đủ cả cành lá loà xoà đổ xuống rào rào. Cây này tuy không to lắm nhưng cũng bằng miệng bát. Thần lực của lão làm cho Mộc Uyển Thanh phải lắc đầu lè lưởi, nghĩ thầm: lão này thế mà còn đứng vào hạng đàn em thứ ba thì không hiểu gã đứng đầu còn ghê gớm đến đâu mà kể? Lão đang bực tức về chuyện còn kém hai người, mình chả dại gì mà đả

động đến chỗ thứ bậc của lão nữa. Nghĩ vậy nàng tựa vào tảng đá lớn, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Nam Hải Ngạc Thần hỏi:

-Sao bây giờ mi không nói gì nữa? Phải chăng mi có điều chi ám ức?

Mộc Uyển Thanh lắc đầu nói:

-Tiểu nữ thiết tưởng danh hiệu "Thiên hạ đệ nhất ác nhân" phải để phần lão gia mới hợp lý. Người khác có hơn lão chẳng chỉ ở điểm dã man hung ác, chứ về võ công bằng lão gia thế nào được?

Nam Hải Ngạc Thần mặt giận hầm hầm nói:

-Còn phải một phen tỷ thí nữa mới tính đến chuyện thay bậc đổi ngôi được.

Mộc Uyển Thanh chợt dạ nghĩ thầm: à thì ra bọn ác nhân này đã từng tỷ thí rồi mới phân ngôi thứ. Ta chẳng nên bàn chuyện này với lão ta nữa. Nghĩ vậy nàng đánh trống lảng:

-Thưa lão tiên bối! Đại danh người là gì? Rồi đây lang quân tiểu nữ sẽ là đồ đệ lão gia, tiểu nữ cần phải biết để hàng ngày tâm niệm tên huý lão gia mới phải lễ.

Nam Hải Ngạc Thần đáp:

-Ta là Nhạc... Nhạc

Lão ấp úng rồi không nói tên ra, lão tiếp:

-Tên ta chẳng hay hóm gì đâu. Gia gia ta đặt cho cái tên kỳ quá! ông ấy chẳng ra trò trống gì! Thật là phùng chó đẻ.

Mộc Uyển Thanh nghe lão nói mà phải phì cười. Nàng rửa thầm: đến cha mi mà mi dám gọi là "phùng chó đẻ" thế thì mi là cái gì? Sao lại có hạng xỉ mạ đến cả cha mình? Thật không phải là giống người.

Nam Hải Ngạc Thần hết đi sang bên đông lại chạy qua mé tây, không lúc nào lão ngồi yên một chỗ. Mộc Uyển Thanh ruột rối tơ vò, tuy nàng nhắm mắt mà không được yên tĩnh tâm thần vì lão đi đi lại lại, gót chân cứ nện xuống đất thành thịch. Nàng nén nổi bức tức hỏi:

-Nhạc lão gia! Lão gia không biết mệt ư? Sao không ngồi mà nghỉ một lát?

Nam Hải Ngạc Thần quát lên:

-Ta không muốn mi hỏi lời thôi đâu nhé! Ta không ngồi thì mặc ta, mi hỏi làm chi?

Mộc Uyển Thanh đành chịu câm miệng, không dây đến lão nữa, nhưng lại băn khoăn cho Đoàn Dự. Nàng tự hỏi: không hiểu chàng xuống núi có được vô sự không? Còn gã được lệnh Nam Hải Ngạc Thần đi đón chàng chả hiểu có đuổi được đàn rắn để vào tới chỗ chàng không?

Mộc Uyển Thanh đang tính quẩn lo quanh, bỗng nghe trên không vắng vắng có tiếng khóc than từ xa đưa lại. Tiếng khóc than ầm ầm hiện hiện, dường như là tiếng

người đàn bà: "ối con ơi là con ơi". Nàng chỉ nghe rõ vài tiếng mà đã nao nao trong dạ.

Nam Hải Ngạc Thần "khạc" một tiếng, nhỏ "toẹt" dõm rãi xuống đất nói:

-Cái bộ mặt đưa ma về đến nơi rồi.

Đoạn lão gọi to:

-Đưa ma ai mà khóc lăm thế? Lão phu chờ đây lâu lăm rồi.

Tiếng than vẫn vẫn còn văng vẳng nghe không rõ ràng: "Con ơi, nghĩ tới con lòng mẹ chua xót vô cùng!".

Mộc Uyển Thanh nghe tiếng khóc náo nùng, không thể nhịn được hỏi lão:

-Trong tứ ác thì bà này đứng hàng thứ tư phải không lão gia?

Nam Hải Ngạc Thần đáp:

-Mụ này là "Vô ác bất tác Diệp nhị nương". Mi thấy không, chữ ác của mụ đứng thứ hai? Nhưng một ngày kia cái ngoại hiệu của ta là "Hung thần ác sát" phải đánh đổi được cho mụ mới nghe.

Bấy giờ Mộc Uyển Thanh mới vỡ lẽ ra rằng: cứ xem cái ngoại hiệu, chữ ác đứng hàng thứ mấy là biết người mang nó liệt vào bậc nào. Nàng bèn hỏi:

-Thế còn vị thứ nhất và vị thứ tư trong tứ ác ngoại hiệu là gì?

Nam Hải Ngạc Thần gất lên:

-Hỏi gì mà hỏi lăm thế? Ta không biết.

Chợt thấy tiếng lý nhí của một người đàn bà đáp lại:

-Trong bọn ta thì gã thứ tư là "Cùng hung cực ác", còn đại ca là "ác quán mãn doanh".

Mộc Uyển Thanh thấy Nhị Nương lù lù hiện ra, không một chút tiếng động báo trước, khiến cho nàng phải sửng sốt. Nàng vội quay đầu lại nhìn kỹ thì thấy mụ mặc áo kép màu xanh lạt, da trắng tóc dài, trạc bốn mươi tuổi. Mặt mũi xinh xắn nhưng hai bên má đều có vết máu tím bầm từ đuôi mắt rạch xuống, dường như vừa bị ai cào. Trong tay mụ bồng một đứa con trai nhỏ, trắng trẻo khôi ngô, trông rất khả ái.

Mộc Uyển Thanh vẫn đinh ninh "Vô ác bất tác" Diệp Nhị Nương còn là vai trên "Hung thần ác sát" Nam Hải Ngạc Thần, tất mặt mũi đáng khiếp hơn lão, ngờ đâu mụ lại là người có chút nhan sắc, nàng không khỏi ngạc nhiên trở mặt ra mà nhìn.

Diệp Nhị Nương mỉm cười. Mộc Uyển Thanh trông thấy mụ cười mà rùng mình, thật là cái cười để che dấu bao nhiêu nỗi cay đắng cùng bao nhiêu sự đau thương vô bờ bến, khiến nàng cảm lòng không đau mà sa đôi dòng lệ. Nàng vội quay đi phía khác, không dám nhìn mụ nữa.

Nam Hải Ngạc Thần hỏi Diệp Nhị Nương:

-Tam muội! Tại sao tam ca và tứ đệ đến giờ còn chưa tới?

Diệp Nhị Nương rần rần hỏi:

-Rõ ràng người ở hàng thứ ba, còn là em ta, vậy mà người cố ý hạ ta xuống. Ta bảo cho người hay: nếu người còn gọi câu tam muội nữa thì chị đây không nể mặt đâu.

Nam Hải Ngạc Thần tức mình đáp:

-Không nể mặt thì đừng nể mặt. Bộ người muốn đánh nhau chẳng?

Diệp Nhị Nương nói:

-Người muốn đánh thì rồi có ngày chị sẽ đánh cho, chứ sợ gì người? Phải không Mộc Uyển Thanh nhỉ?

Mộc Uyển Thanh thấy mục gọi tên tuổi mình, bất giác nàng run bắn người lên, lơ đãng như kẻ mất hồn. Nhân lúc hoảng sợ nàng mới hiểu rằng Diệp Nhị Nương theo một phái tà thuật, biết phép "nhiếp hồn". Nàng từng nghe sư phụ nói tà thuật nhiếp hồn lợi hại vô cùng: ai bị điện lực ở mắt họ nhìn vào, thậm chí chỉ nghe tiếng họ gọi là người đó mất hết nghị lực, mất cả lập trường, không còn tự chủ được nữa, họ bảo sao phải nghe vậy, bảo làm việc gì phải làm việc đó, không khác gì một kẻ tôi mọi cho họ. Nghĩ vậy nàng bèn giữ vững tinh thần, ngâm vận nội công, bịt kín cả mặt nhắm luôn cả mắt lại nữa.

Diệp Nhị Nương cười nói:

-Mộc Uyển Thanh! Mấy năm nay tiếng ác của mi đồn đại khắp nơi. ư là mi đến nhập bọn với chúng ta làm ngũ muội đi cho rồi. Tam đệ! Người tính ta bàn vậy có nên chẳng?

Nam Hải Ngạc Thần lớn tiếng phản đối:

-Không được!

Diệp Nhị Nương ôn tồn hỏi lại:

-Sao lại không được?

Nam Hải Ngạc Thần đáp:

-Nó là vợ đồ đệ ta, đứng vào hàng ngũ muội thế nào được? Ta đã có mục làm cô em thứ ba thế là đủ rồi.

Đột nhiên lão gọi to:

-Mi lại đây mau! Tên đồ đệ họ Đoàn của ta đâu? Sao không thấy dẫn về?

Một người còn ở ngoài xa đến mấy chục trượng áp ứng đáp:

-Tiểu... tiểu nhân lên đỉnh núi bên kia, chẳng... chẳng thấy có một ai. Tìm khắp nơi cũng không thấy đâu cả.

Mộc Uyển Thanh thất kinh tự hỏi: không lẽ chàng té xuống vực chết rồi?

Bỗng thấy Nam Hải Ngạc Thần gầm lên:

-Hay là tại mi đến chậm trễ y té xuống vực chết rồi?

Gã kia không dám lại gần, vẫn áp ứng:

-Tiểu nhân tìm cả khe núi, không thấy thi thể đâu mà cũng không có vết máu gì cả.

Nam Hải Ngạc Thần thét lên:

-Thế thì y bay lên trời à? Mi to gan thật dám lừa dối cả ta.

Tiếp theo là những tiếng "binh binh". Thì ra gã quỳ, đập đầu rất mạnh xuống đất để xin tha mạng. Bỗng nghe đánh "bộp" một tiếng rồi gã kia im bật. Mộc Uyển Thanh đồ chừng Nam Hải Ngạc Thần đã cầm cục đá ném chết gã kia rồi.

Mộc Uyển Thanh vốn có tính đa sát, lại thấy gã không tìm được Đoàn lang, trong lòng căm giận vô cùng, cho là gã trùng trình để làm lỡ việc. Giả tử Nam Hải Ngạc Thần không giết gã thì chính nàng cũng chẳng muốn dung tha. Chỉ trong giây lát, lại bao nhiêu nỗi dăm chiêu kéo đến, xâm chiếm tâm hồn nàng. Chàng không ở trên núi, dưới khe cũng không thấy thi thể, thế thì chàng đi đâu mất? Hay là chàng bị con rắn độc lớn nuốt rồi? Cũng không phải, trong tay chàng đã có "Mãng cổ chu cấp" thì rắn nào dám cắn? Chắc là chàng bị té ở chỗ hẻo lánh nên gã kia không tìm thấy. Hoặc giả gã thấy thi thể chàng rồi nhưng không dám nói thật với Nam Hải Ngạc Thần.

Nàng nghĩ mãi không ra manh mối, có điều nàng cầm chắc là Đoàn Dự chết rồi. Lúc chia tay nàng đã cầm sẵn chủ ý: nếu chàng mà thác rồi, nàng quyết không thể sống được nữa. Huống chi lại rơi vào tay Nam Hải Ngạc Thần, nàng mà không chết thì cũng không chịu nổi những thủ đoạn độc ác, dã man của lão. Sau nàng lại tự an ủi: "chưa thấy thi thể chàng đâu thì vẫn còn có chút hy vọng là chàng chưa chết, mặc dầu hy vọng này chỉ mong manh như sợi tóc".

Nàng đang ngẩn ngang trăm mối bên lòng, bỗng nghe tiếng đứa nhỏ trong tay Diệp Nhị Nương gào khóc, vừa gọi:

-Má ơi! Má bé đâu? Bé về với má kia.

Diệp Nhị Nương đối nó:

-Bé ngoan! Bé nín đi! Má bé đây mà!

Đứa nhỏ lại càng gào to:

-Má ơi! Má đưa bé về thôi! Bà có phải má bé đâu?

Diệp Nhị Nương bồng đứa nhỏ đu qua đu lại, vừa hát vừa dỗ ngon dỗ ngọt nhưng nó cứ lè nhè kêu khóc hoài.

Nam Hải Ngạc Thần lảng xảng chạy đi chạy lại, vì mất tích Đoàn Dự lão đâm ra cáu kỉnh, quát ầm lên:

-Mụ muốn uống máu nó thì uống phứt đi cho rồi, việc gì còn phải lừa dối nó, cho nó kêu khóc sứt ruột?

Nam Hải Ngạc Thần nói gì cũng mặc kệ Diệp Nhị Nương vẫn tiếp tục hát ru đứa nhỏ.

Mộc Uyển Thanh nghe mẹ hát mà mình nổi gai ốc, càng nghĩ càng sợ. Lúc ban đầu nàng nghe nói mẹ là người thứ hai trong tứ ác, mà thấy mẹ bỗng dưng nhỏ nhắn lợi hại đã lấy làm kỳ. Bây giờ nàng nghe Nam Hải Ngạc Thần bảo mẹ uống máu trẻ con bất giác nổi cơn tức giận, những muốn ra tay cứu đứa nhỏ. Nhưng nàng lại nghĩ tới Đoàn Dự chưa biết sống chết ra sao, và ngay chính mình cũng không toàn tính mạng, ốc chưa lo nổi mình ốc, còn hơi đâu mà đi dây vào chuyện khác? Nàng càng nghe mẹ đem lời đường mật thí dỗ đứa nhỏ lại càng khổ cả hai tai.

Nam Hải Ngạc Thần cũng bực mình bảo mẹ:

-Mỗi ngày mẹ sát hại một đứa nhỏ để uống máu còn cứ lên bộ mặt đạo đức, tự ái, sao mà không biết rõ?

Vẫn một giọng hiền hoà mẹ nói:

-Người đừng cả tiếng quát tháo nữa! Người làm cho đứa nhỏ cứng của ta kinh hãi.

Nam Hải Ngạc Thần vụt đưa tay toan chụp lấy đứa nhỏ quật chết tươi để khỏi phải nghe nó la hét lão thêm sốt ruột. Nhưng tuy lão đã nhanh tay nhưng mẹ còn lẹ hơn, mẹ chỉ xoay người đi một chút là Nam Hải Ngạc Thần đã vồ hụt. Rồi mẹ lên mặt đàn chị, bảo Nam Hải Ngạc Thần:

-Trời ơi! Có chuyện chi đâu mà tam đệ nổi đóa, hần học với con ta làm gì vậy?

Nam Hải Ngạc Thần đáp:

-Ta muốn quật chết nó đi.

Diệp Nhị Nương vẫn dịu dàng thí đứa nhỏ:

-Con yêu con quý, má thương con, má xót con! Không can chi mà con phải sợ cái lão mặt mọt kia. Y tử thí với má bị thua rồi y cáu giận quát mắng con.

Nam Hải Ngạc Thần cùng Diệp Nhị Nương động thủ rồi đấu khẩu với nhau Mộc Uyển Thanh đều nghe rõ cả, nàng nghĩ bụng: thứ bậc Diệp Nhị Nương đã ở trên Nam Hải Ngạc Thần thì dù lão có muốn tranh ngôi cướp bậc cũng không thể được.

Nam Hải Ngạc Thần đã bất thành lòng đưa tay ra chụp sỉnh đứa nhỏ, lão tự biết mình có muốn chụp nữa cũng chẳng ăn thua, lại cầu nhau:

-Sao đến bây giờ mà đại ca cùng lão tứ vẫn chưa thấy đến? Phải chờ mấy con rùa này thật là nóng ruột.

Diệp Nhị Nương nói:

-Này tam đệ! Người có biết chuyện hôm qua lão tứ đi đánh nhau với người ta bị thua không?

Nam Hải Ngạc Thần ngạc nhiên hỏi:

-Sao? Lão bị thua ai?

Diệp Nhị Nương nói:

-Ta xem con tiện tỳ này có vẻ không đứng đắn. Người giết ả trước đi, rồi ta sẽ thuật cho mà nghe.

Nam Hải Ngạc Thần ngần ngừ đáp:

-Y là vợ đồ đệ ta, nếu giết y đi ta e rằng chồng y không chịu thờ mình làm thầy nữa.

Diệp Nhị Nương cười nói:

-Vậy thì để ta động thủ giúp, đồ đệ người có đến thì bảo y tới tìm ta mà trả oán là xong. ả này có đôi mắt xinh quá, khiến cho ai trông thấy cũng phải mê mẩn. Sao trời lại không cho ta đôi mắt như ả mới giận chứ! Trước hết ta phải móc con người ả ra cho hả giận.

Mộc Uyển Thanh sợ toát mồ hôi lạnh ngắt, lại nghe Nam Hải Ngạc Thần nói:

-Không được! Thôi để ta điểm huyết cho y ngủ đi vài ngày.

Dứt lời lão không chờ Diệp Nhị Nương trả lời, đưa ngón tay vào sau lưng và dưới vai Mộc Uyển Thanh điểm huyết hai chỗ. Mộc Uyển Thanh thấy đầu óc tối tăm choáng váng rồi không biết gì nữa.

Không biết nàng đã mê đi mất bao lâu, đến lúc tỉnh dậy thì thân thể lạnh toát, bên tai vẫn nghe những trận cười khô khan, khủng khiếp. Tuy gọi là cười nhưng chẳng khác gì tiếng dao mài trên mảnh thép hay tiếng cọ xát hai loài kim thuộc, khiến người nghe phải nhức cả hai hàm răng. Mộc Uyển Thanh là người tâm linh mẫn tiệp, biết rằng mình chỉ khê cựa quậy một chút là họ biết ngay và có thể họ sẽ đem những thủ đoạn tàn bạo đã man ra đối phó với mình. Tuy nàng cảm thấy thân thể nhức mỗi lạ thường mà cũng không dám ngấm ngầm vận động nội công cho khí huyết chạy điều hoà.

Bỗng nghe thấy Nam Hải Ngạc Thần nói:

-Lão tứ! Thôi đừng huênh hoang nữa! Tam muội bảo lão đệ bị người ta đánh cho chạy mê Bái Công. Lão đệ bị mấy người vây đánh là những ai vậy?

Rồi có tiếng nói như lệnh võ đáp lại:

-Diệp tử có biết gì đâu. Tôi bị bảy tên vây đánh, mà toàn là những tay võ nghệ vào bậc nhất cả, dù là tôi có bản lãnh mấy đi nữa cũng không thể giết hết chúng được nên mới bỏ đi.

Mộc Uyển Thanh lẩm bẩm: "Té ra là cùng hung cực ác lão tứ". Nàng muốn nhìn xem tướng mạo lão ra sao nhưng không dám cử động, đưa tay lên kéo lại tấm khăn che mặt. Bỗng nghe Diệp Nhị Nương nói:

-Lão tứ chỉ quen giở trò bịp bợm, rõ ràng đối phương chỉ có hai gã mà dám phóng đại ra năm gã nữa. Những tay võ giỏi bậc nhất trên đời đâu mà lẩm thế?

Lão tức mình hỏi lại:

-Sao nhị tử biết? Nhị tử trông thấy ư?

Diệp Nhị Nương mỉm cười nói:

-Cái đó đã hẳn, mắt không trông thấy thì làm sao mà biết? Một gã sử côn, một gã cầm búa có đúng không? ha ha người khéo chế tạo ra thêm năm gã. Vậy chớ năm gã đó dùng binh khí gì?

Lão tứ đứng phắt dậy, nói bô bô:

-Thế ra bấy giờ nhị tử cũng đứng đó, sao nhị tử không giúp tôi một tay? Nhị tử để người ta giết tôi mới mát ruột phải không?

Diệp Nhị Nương càng cười lớn:

-Cùng hung cực ác đã là con hạc trên mây (tên gã là Vân Trung Hạc), ai không biết người giỏi khinh công, trên đời có một không hai? Đánh thua người ta thì chạy chứ sao?

Vân Trung Hạc nghe Diệp Nhị Nương nói vậy tức sôi lên, càng nói lớn:

-Lão tứ này chết về tay người, nhị tử đẹp mặt lắm phải không? Tôi xin hỏi nhị tử: hôm nay tứ ác chúng ta hội họp đây để làm gì? Phải chăng để kéo nhau sang nước Đại Lý cùng bọn Hoàng phủ rửa hận? Thế này là điềm ra quân bất lợi mất rồi!

Diệp Nhị Nương vẫn cười:

-Này tứ đệ! Ta chưa thấy một ai có môn khinh công tuyệt diệu như người, quả thật danh bất hư truyền. Người lướt như khói toả, như chim bay, hai gã kia đuổi sao kịp?

Nam Hải Ngạc Thần cũng hỏi góp:

-Lão tứ! Bọn nào mà gồm thế? Phải chăng cũng lại mấy thằng chó chết trong đám Hoàng phủ nước Đại Lý?

Vân Trung Hạc bực mình nói:

-Mười phần chắc chín là bọn chúng. Ngoài đám Hoàng phủ thì những tay cao thủ bên ngoài còn có ai là mình không biết nữa?

Diệp Nhị Nương nói:

-Các người từng nói đại náo Hoàng phủ chi chi đó. Nhưng lần này thì chẳng hao phí sức lực gì đâu, rồi các người xem ta nói có đúng không?

Vân Trung Hạc hỏi:

-Nhị tử! Đại ca sao mãi không thấy đến? Trễ mất ba ngày rồi! Trước nay đại ca có sai hẹn bao giờ đâu? Hay là... hay là...

Diệp Nhị Nương nói tiếp:

-Hay là xảy ra chuyện gì rồi chăng?

Nam Hải Ngạc Thần cúi, nói móc:

-Người coi đại ca vào hạng người nào? Chẳng lẽ cũng giống người, đánh người không lại thì trốn chạy?

Diệp Nhị Nương nói:

-Đánh thua bỏ chạy mới là bậc tuấn kiệt, biết thời vụ. Ta chỉ sợ đại ca bị bảy tám đứa vây đánh, dù kém thế vẫn không chịu thua để giữ vững cái ngoại hiệu "ác quán mẫn doanh" đứng đầu trong tứ ác.

Nam Hải Ngạc Thần nhỏ bọ nói:

-Đại ca vùng vẫy khắp thiên hạ còn sợ gì ai? Mười năm trời xưng hùng, xưng bá ở chốn Trung Nguyên, há lại chịu thua cái nước Đại Lý cỏ con ư? Chờ đại ca mãi, đói bụng mất rồi!

Vừa nói vừa cầm cái đùi bò đem vào đồng lửa nướng. Chẳng mấy chốc mùi thịt ngon lành bốc lên nức mũi. Mộc Uyển Thanh lắm bầm: cứ nghe bọn họ nói chuyện với nhau thì mình ngủ đi đã ba ngày rồi, không biết họ có được tin tức gì về Đoàn lang chưa?

Bốn ngày nàng chưa được ăn gì, đói như cào ruột, ngửi thấy mùi thịt nướng thơm tho, bất giác nàng nuốt nước miếng luôn mồm.

Chỉ có thế mà Diệp Nhị Nương đã biết rồi, mụ cười hỏi:

-Cô em đói rồi phải không? Đã tỉnh giấc sao còn làm bộ ngủ say không cựa quậy? Em có muốn xem mặt gã Cùng hung cực ác Vân Trung Hạc không?

Nam Hải Ngạc Thần biết Vân Trung Hạc là con quỷ háo sắc, để gã nhìn thấy dung nhan Mộc Uyển Thanh thì dù chết y cũng đành chịu chứ bỏ qua nàng thì quyết không thể được. Lão liền cắt một miếng thịt lớn, nửa sống nửa chín ném cho nàng và bảo:

-Đem ra ngoài xa ngồi mà ăn! Đừng có nghe trộm chuyện chúng ta.

Mộc Uyển Thanh bịt họng hỏi:

-Chồng tiểu nữ đã đến chưa?

Nam Hải Ngạc Thần tức mình đáp lại:

-Mẹ nó! chính ta thân hành qua bên đó, tìm khắp trên núi, dưới khe mà chẳng thấy tông tích y đâu. Đích là y chưa chết nhưng không biết ai cứu, đem y đi. Ta đã chờ y ba ngày rồi, còn chờ thêm bốn ngày nữa là bảy, nếu y không đến ta sẽ đem mi ra mà nướng.

Mộc Uyển Thanh yên dạ nghĩ thầm: Nam Hải Ngạc Thần không phải hạng tầm thường, lão đã đi tìm và xác nhận Đoàn lang chưa chết thì nhất định đúng rồi. Ới không biết chàng có nhớ ta và đến đây cứu ta chăng?

Nàng lượm miếng thịt bò cầm lên, uể oải đi về phía sau núi. Vì nhịn đói lâu ngày nàng mệt nhọc quá chừng. Ba ngày ròng rã nàng ngồi không cử động, vết thương trên vai đã hàn kín và sắp khỏi. Nàng nghe rõ Diệp Nhị Nương hỏi Nam Hải Ngạc Thần:

-Gã tiểu tử của tam đệ đó hay ở điểm nào? Sao người lại luyến tiếc y thế?

Nam Hải Ngạc Thần cười ha hả nói:

-Gã đó giống ta như lột, đem nghề võ phái Nam Hải ta truyền thụ cho chắc gã có thể theo được đến tốt độ.

Đoạn lão cười sằng sặc nói tiếp:

-Trong thiên hạ có tứ ác, Nhạc lão tam chưa được đứng hàng đầu nhưng nếu nói về môn đồ, ta dám quyết không ai có được tên đồ đệ hay như ta.

Mộc Uyển Thanh đi mỗi lúc một xa còn vắng vẳng nghe tiếng Nam Hải Ngạc Thần khoe tư cách của học trò mình là một nhân vật hy hữu trên thế gian thì lòng nàng nửa phần hoan hỉ, nửa phần sầu bi. Bất giác nàng lại bật cười tự nói một mình: Đoàn lang chỉ là một gã thư sinh ương gàn, ngoài cái gan dạ phi thường chàng có hiểu võ nghệ gì đâu? Vậy mà Nam Hải Ngạc Thần coi chàng như một thứ báu bối. Thôi, phái Nam Hải đã đến ngày lụn bại.

Nàng tìm chỗ tảng đá lớn, vắng vẻ kín đáo, ngồi xuống cắn thịt bò ăn. Tuy đói ngấu mà miếng thịt tới ba bốn cân đó nàng chỉ ăn hết độ nửa cân đã no rồi. Nàng ngấm ngấm lo tính cho cuộc đời của mình: đến ngày thứ bảy mà Đoàn lang không tới, tức là chàng phụ bạc với ta rồi, ta phải tìm cách trốn khỏi nơi này. Rồi nàng lại tự hỏi: ta tìm cách thoát thân để sống mà làm gì? Nàng cảm thấy chua xót trong lòng.

Mộc Uyển Thanh sống trong tình trạng hoang mang, tâm thần bất định như vậy, thấm thoát lại hết mấy ngày mà nàng tưởng chừng như mấy năm trời. Ngày cũng như đêm nàng chỉ trông chờ tin tức các nơi đưa lại nhưng càng mong càng bất. Thà biết chắc Đoàn Dự không tới nữa còn đỡ khổ hơn là ngày đã gần ngở, đêm càng khắc khoải. Thời khắc trôi qua bao nhiêu, nỗi đam chiêu chồng chất lên bấy nhiêu. Lúc nào nàng cũng tự hỏi: chàng còn có lòng tìm đến ta nữa không? Ví bằng chàng còn thiết tha đến ta thì ngày một không lại, ngày hai phải tới. Đến nay không thấy vân mòng thì chắc là chàng không tới nữa. Dù chàng không biết võ nghệ nhưng có tấm lòng nghĩa hiệp cao cả, thờ Nam Hải Ngạc Thần làm thầy thì bất luận vì lý do gì chàng cũng không chịu rời. Nhưng chẳng lẽ chàng đối với ta không còn mảy may tình nghĩa gì nữa ư?

Một hai ngày đầu nàng chưa mấy nổi bần chồn vì tính ra quãng thời gian còn khá dài, càng về sau nàng càng bối rối. Lời sư phụ nàng nói: "khắp thiên hạ chẳng có chàng trai nào là không bạc tình phụ nghĩa" lại văng vẳng bên tai. Sua nàng lại lý luận: "Biết đâu Đoàn lang không phải hạng người này?". Nhưng rồi nàng cho mình lý luận như thế chẳng qua là mình tự dối mình mà thôi.

Suốt trong mấy ngày này Nam Hải Ngạc Thần, Vân Trung Hạc và Diệp Nhị Nương đều nóng lòng chờ đại ca bọn họ là "ác quán mẫn doanh", không ai dòm ngó quấy rầy đến Mộc Uyển Thanh. Tuy nhiên thân phận nàng chẳng khác chi con

kiến bò trong cái nồi nóng, rất là buồn bực bồn chồn. Chỗ nàng ngồi cách ba người khá xa nhưng họ tranh luận oang oang nàng vẫn nghe được lồm bồm. Đến tối hôm thứ sáu, Mộc Uyển Thanh nghĩ thầm: "Ngày mai là ngày cuối cùng rồi đây! Chàng bạc hãnh kia hẳn không đến nữa. Hôm nay nhân lúc canh khuya trời tối, ta phải liệu tìm đường trốn đi, nếu để đến sáng thì không còn cách gì thoát thân được nữa. Đứng nói gã Vân Trung Hạc môn khinh công giỏi nhất trần đời, ngay Nam Hải Ngạc Thần cố ý bắt ta không tài nào thoát khỏi tay lão". Nàng đứng dậy cử động thân thể. Trong sáu ngày qua, tuy tinh thần bị bao nỗi cay đắng dày vò nhưng được cái vết thương mười phần đã khỏi đến tám. Nàng toan cất bước lên đường nhưng lại vụt thay đổi kế hoạch: "Không được! Ta phải chờ lúc ba người tranh luận sôi nổi, không để ý gì đến việc bên ngoài mình sẽ lánh xa đây chừng vài trăm trượng, tìm chỗ hang hốc nào ẩn náu tạm thời. Bọn họ nhớ tới mình rượt theo, tất họ chia ngả đi lung tung đâu đâu, quyết không bao giờ nghĩ mình còn lẩn quất quanh đây. Chờ cho họ đuổi thật xa bấy giờ mình hãy ra đi mới là thượng sách". Ngờ đâu mấy lúc cơ hội đến với nàng, đôi ba phen nàng toan cất bước đi tìm hang hốc nhưng không thể nào dứt tình Đoàn Dự cho được. Lại một phen thay đổi ý kiến: "Biết đâu sáng mai chàng không đến tìm ta? Mình mà bỏ đi, chàng không thấy ở đây nữa thì e rằng suốt đời không còn bao giờ có ngày tái hội nữa. Có khi chàng đến tìm mình vẹn nghĩa đồng sinh, đồng tử thế mà mình không có mặt tại đây, tất rồi chắc chàng sẽ bị Nam Hải Ngạc Thần giết vì lẽ không chịu thờ lão làm thầy, chẳng hoá ra mình có tội với chàng ru?". Suốt một đêm trường, nàng suy đi tính lại, cho tới lúc trời rạng đông mà vẫn chưa quyết định theo đường nào. Trời sáng rõ, nàng chép miệng thở dài: "Chàng bạc hãnh có đến hay không cũng mặc, Mộc Uyển Thanh đành chết tại chốn này". Đang lúc muôn sầu ngàn khổ giày vò, bất thành lình nàng nghe đánh "bịch", một vật gì từ trên không rơi xuống bụi rậm, cách chỗ nàng ngồi chừng vài chục trượng. Nàng giật mình không biết là cái gì liền nằm phục xuống để nghe ngóng. Hồi lâu không thấy động tĩnh gì nữa, nàng từ từ đi tới chỗ bụi rậm xem. Gần đến nơi thấy mùi máu tanh xông lên sặc sụa, nàng vén cỏ bước tới nơi thì: Trời ơi! khiếp quá! Sáu cái xác trẻ con, cái nằm ngang, cái nằm ngửa, quay ra đó. Mộc Uyển Thanh sợ quá, mình toát mồ hôi lạnh toát như đồng. Trong đám xác chết này có cả đứa con trai mà hôm trước nàng đã trông thấy Diệp Nhị Nương bồng trên tay. Nàng há hốc miệng ra mà nhìn một lúc rồi bước lại gần xác đứa con trai đó xem: trên cổ nó còn rành rành in vết hai hàm răng cắn vào giữa mạch máu, trúng sâu xuống. Nàng nhớ lại lời Nam Hải Ngạc Thần, lẩm bẩm một mình: "Con mụ vô ác bắt tác Diệp Nhị Nương này quả nhiên mỗi ngày hút máu một đứa hài nhi. Trong sáu ngày qua, mụ đã hút máu sáu đứa nhỏ rồi đây". Trong sáu cái thi hài trẻ con này, chỉ có một đứa quần áo sạch sẽ diêm dúa, còn năm đứa kia toàn áo

vải quê mùa thô kệch, ra kiêu con nhà làm ruộng, chắc là mụ bắt trộm trong các nông gia trên núi Vô Lượng. Mộc Uyển Thanh thò tay sờ vào những xác chết đó thì chỉ có một cái hũ còn hơi nóng nhưng da thịt khô kiệt vì máu huyết bị hút mất cả rồi. Đó là xác đứa trẻ mà Diệp Nhị Nương vừa mới hút máu xong, liệng ra. Mộc Uyển Thanh cũng vào hạng đa sát nhưng giết toàn khách giang hồ gây hấn, toan xâm phạm đến nàng. Hành động tàn sát trẻ con này chính mắt nàng trông thấy cũng làm cho nàng phải ghê tởm. Nàng vừa căm giận, vừa sợ hãi, bất giác run lên bần bật.

Bất thành linh một bóng xanh chớp nhoáng trước mặt Mộc Uyển Thanh. Bóng người này đi nhanh như bay xuống núi, cứ liên tiếp nhô lên hạ xuống như ma quỷ ẩn hiện: đó chính là Diệp Nhị Nương.

Mộc Uyển Thanh thấy khinh công của mụ già mà giật mình nghĩ thầm: giả tỷ có sư phụ ta ở đây mà đuổi mụ cũng không tài nào đuổi kịp. Rồi đột nhiên hai chân nàng bủn rủn, ngồi đánh bệt xuống đất, thừ ra cho muôn thắm ngàn sâu thi nhau kéo đến dày vò.

-----oOo-----